

KAYAHAN DEMİR

# EVVEL ZAMAN KOLEKSİYONCUSU

GENÇ  
T  
TİMİS

## ***Evvel zaman içinde...***

*İnsanın en büyük düşmanı nefsidir derler. Benimse en azılı düşmanım kibrim!*

*İnsanoğlu denen varlığın kendisini eleştirmesi çok güçtür. Eğer bir de bu kişi oldukça başarılı, zeki ve kudretli biriyse şüphesiz bu durum daha da güçleşir.*

*Lakin evet, her şeye rağmen kabul ediyorum. Kibirliyim, zekâmın üstüne çıkabilecek bir insanla hiç karşılaşmadım bugüne kadar! Belki de azılı bir katil gibi bir an olsun yanımdan ayrılmayan kibrim, bazı gerçekleri görmeme engel olmuştur, kim bilir?*

*Kırk dört yıllık hayatımın neticesinde ise sadece şunu öğrenebildim: Olumlu ya da olumsuz olmak üzere, her şeyin mutlaka bir bedeli vardır. Zekâmla ve yeteneğimle geldiğim bu noktayı, kibrimle sıfırladım. Yani tekrardan başa döndüm. Üstün zekâmın dahi kavrayamayacağı bir sonsuzluktan geldim ve yine o sonsuzluğa doğru ilerliyorum.*

*Beni üzen, çıktığım ve herkesin zamanı gelince çıkacağı kaçınılmaz yolculuk değil. Aksine çok güzel bir hayatım oldu. Başlangıçta zorlu, ancak sonrasında şatafatlı, görkemli bir hayata sahip oldum. Kimsenin hayal dahi edemeyeceği çoklukta mülkün sahibi oldum. Saraylarda yaşadım, en güzel yemekleri yedim,*

sevdim, sevildim. Birçok insana nasip olmayacak anılara şahit oldum, zaferler elde ettim, takdirler topladım.

Hayır, bu şatafatlı hayatıma veda etmem de değil beni üzen! Ne kadar mülke sahip olursanız olun, yolculuklar her zaman yalnız yapılır, yanınızda hiçbir şey götüremezsiniz. Bu gerçeğin her daim farkındaydım ve hazırlıklıydım. Anadilim gibi bildiğim sayısız yabancı dillerle, bana sınırsız gibi görünen ilimle, yıllarca kendimi benim diye avuttuğum en ihtişamlı eşyalarımın bir gün vedalaşacağını çok iyi biliyordum.

Her insan bir odadan başka bir odaya geçtiğinde, terk ettiği odada kendinden izler bırakmak ister. Kendisi olmasa bile isminin, şanının, yaptıklarının anılmasını ve bilinmesini ister. Ben de terk-i diyar ettiğim yalan dünyada zekâmın, başarılarımın konuşulmasını isterdim. Tüm kibrime rağmen yaptığım hayırlı işlerden dolayı insanların dualarını almak beni ziyadesiyle mutlu ederdi. Ancak üzülerek görüyorum ki, insanlar benim sadece yaptığım hataları biliyorlar. Beni sadece yanlışlarımla hatırlıyorlar ve yargılıyorlar. Oysaki her insanın hatalı, karanlık tarafları vardır. Kendilerinin bile... Ancak bu gerçeği görmek istemiyorlar. Zamanında benim göremediğim gibi...

Belki bunu da kabullenebilirdim. Varsın insanlar beni kötü bilsinler! Varsın arkamızdan hain desinler! Ancak bu sitemleri üzülerek de olsa dinleyebileceğim bir evim dahi yok benim, bilinen bir kabrim yok!

Yüzyıllardır insanlar beni yanlış yerlerde arıyorlar. Benim yerim, kimsenin bilmediği muammalar ülkesinde! Evet, yıllarca

acımadan üstüne bastığım gizemli bir kara toprağın altındayım  
şu an ama burayı kimse bilmiyor! Çünkü kimsesizim, isimsizim!

Bunu bir nevi cinai bir kitap gibi düşünün! Ama burada sorulacak asıl soru, “Katil kim?” değil. Hatta “Maktul kim?” sorusunun da çok bir önemi yok. Zira katil kibrim, maktul ise benim yani nefsim! Asıl soru şu olmalı: “Maktul nerede?”

Bu adaletsiz dünyadan sayısını tasavvur dahi edemeyeceğim kadar kötü insan gelip geçmiştir. Zalimlikleriyle nam salmış nice kimselerin yeri yurdu belliyken, ben ne yapmışım ki, yolculuğumdan yüzyıllar sonra bile ismim anılmaz, yerim bilinmez olmuş!

Birini unutmak istiyorsan, önce onu hayallerinden çıkarmalısın! Yüzyıllar sonra üzülererek de olsa söyleyebiliyorum ki, artık ne hayallerdeyim, ne de hafızalarda... Ucu bucağı olmayan büyük bir boşluğun içinde kayboldum.

Lakin bu böyle olmayacak! Artık beklemek beyhude... Gerçek yerimi insanlığın biçare kulağına fısıldayana kadar mücadelem devam edecek! Bir zamanların en zeki, en yetenekli, en kudretli insanının nerede bulunduğunu öğrenecekler! Öğrenecek ve saygı duyacaklar! Bunun güzellikle olmayacağı aşikar!

Kibirli, hataları olan, insanlara tepeden bakan ama bir o kadar da zeki, başarılı ve kudretli beni tekrardan hatırlayacaklar!

Geçmişin karanlık dehlizlerinden gelen ben, yani “Evvel Zaman Koleksiyoncusu”; şimdi size daha önce hiç dinlemediğiniz bir masal anlatacağım.

## 0.

“Bu yaşına geldin, hâlâ oyun peşindesin!”

Eli silahlı adam âdeta haykırdı. Siyah eldivenli elinde büyükçe bir silah göze çarpıyordu. Elinde zerre titreme yoktu.

“Neden, korktun mu?” dedi namlunun ucundaki yaşlı adam. “Son bir oyuna ne dersin?”

Yaşlı adamın sesinde herhangi bir korku belirtisi bulunmuyordu. Aksine karşısındaki müstakbel katiliyle alay edercesine konuşuyor, küçümser bakışlarıyla âdeta onu aşağılıyordu.

“Cevabını duyamadım?”

“Tamam ihtiyar!” diye haykırdı eli silahlı adam. “Seninle son bir oyun oynayacağız. Son bir oyun...”

Bu imalı cümlelerin ardından kısa süreli bir sessizlik oldu. Yaklaşık on dakika sonra işitilecek bir el silah sesi ortamdaki sükûneti dağıtacaktı.

## 1.

### ***İstanbul Büyükşehir Belediye Binası, Sergi Salonu***

“Çok güzel görünüyorlar.”

Milas, hayranlıkla baktığı tablolardan gözlerini ayırmadan sözünü mırıldandı. Yanında üniversiteden tanıdığı Sanat Tarihçisi arkadaşı, namı diğer *Sezar* Serhat da vardı.

İstanbul Büyükşehir Belediye binasında sergilenen “*Adalet ve Hukukla Hükm edenler: İstanbul’un Sultanları Evinde*” isimli resim koleksiyonunu görmek için gelmişlerdi.

Koleksiyonda İngiltere’deki müzelerden alınmış, “Fatih Sultan Mehmet Han ile Genç Lider” ve “Kanuni Sultan Süleyman Han” tabloları vardı. İki tablo da yüzyıllar önce İstanbul’da yapılmış ama bilinmeyen sebeplerle yurt dışına taşınmıştı. Yüzyıllar sonra da olsa bu kadim ve kıymetli tabloların evine geri dönmesi Milas’ı çok mutlu etmişti.

Hatta tablolardan biri ona çok aşına geliyordu. “Sultan II. Mehmet, Mevki Sahibi Genç ile Birlikte” isimli tablonun röprodüksiyonunu bir cinayet mahallinde görmüştü. Zihinlere “Hafıza Koleksiyoncusu Cinayeti” olarak kazınan soruşturmada bu tabloyla ilgili arkadaşı Serhat’tan birçok bilgi

edinmişti. Tablodaki genç liderin Cem Sultan olabileceğini de Sanat Tarihçisi arkadaşından öğrendiğini hatırlıyordu. Ama olay mahallinde gördüğü tablo çok daha sönük ve gösterişsizdi. Şu anda karşısında o tablonun orijinalini görüyordu ve bu inanılmaz bir duyguydu. Yüzyıllar evvel ünlü ressam Gentile Bellini'nin fırçasından çıkmış renkler sanki az önce resmedilmiş gibi gözlerinin önündeydi.

Bir an kendisine “Hafıza Koleksiyoncusu” lakabını kazandıran olaylı cinayet soruşturması geldi aklına. Gerçekten çok yoruldukları ve yıprandıkları bir soruşturmaydı. Gayri ihtiyari olarak gerildiğini hissetti.

“Kanuni Sultan Süleyman Han tablosunun da koleksiyona eklenmesi çok iyi oldu! Şu renklere bakar mısın?”

Serhat'ın tiz sesiyle kendini toparladı genç şifre bilimci. Geçmişin hırçın dalgalarının dikkatini dağıtmasına daha fazla izin vermemeliydi.

“Evet,” diyebilirdi zorlukla. Gözleri koleksiyona yeni eklenen tablo üstündeydi. Hemen ardından “Bu tablonun ressamı kim?” diye sordu.

Sanat Tarihçisi, daha bir ilgiyle baktı Kanuni Sultan Süleyman Han tablosuna...

“16. yüzyıl sonlarına doğru İtalyan Ressam Cristofano Dell' Altissimo tarafından yapıldığı biliniyor. 19. yüzyıldan bu yana Fransız bir aileye aitti bu tablo. Sonrasında İngiltere'deki Sotheby's Müzayede Evi'nde satışa sunuldu. Bir gönüllü tarafından alınıp buraya bağışlandığı söyleniyor.

Burada Kanuni Sultan Süleyman 43 yaşında... Alışıldık tablolarından biraz farklıdır. Gerçekten çok kıymetli bir tablo.”

44,5’ye 39,8 cm boyutlarında olan tablo, çerçevesi çıkarıldığında daha da küçük ebatlara sahipti. Lakin onu değerli kılan boyutları değil, manevi değeri idi.

Milas, bir süre daha tabloyu inceledikten sonra saatine baktı. Artık büroya geçmesi gerekiyordu. Genç asistanı Engin’den habersiz gelmişti buraya. Çocuğun böyle bir kaçamaktan haberi olsa kıyameti koparırdı. Kendi kendine daha sonra onunla da buraya geleceğine söz vererek, arkadaşı Serhat’tan müsaade istedi ve yeri Vezneciler Saraçhane’de olan belediye binasından ayrılıp yola koyuldu.

\*\*\*

Milas Ulukan, yaklaşık bir saat sonra ofise dönmüştü. Gelirken deniz havası da almak istemiş ve Moda sahilinde küçük çaplı bir yürüyüş yapmıştı.

Ofiste ne zaman sıkılsa Kadıköy Moda sahiline iner, deniz havası alırdı. Ofisi sahile iki yüz metre mesafedeydi. Belki de İstanbul’un en gözde yerinde bir dedektiflik bürosuna sahipti genç adam.

‘Milas Dedektiflik Bürosu’

Ofise girdiğinde, her zamanki gibi onu sekreteri Aslı karşılamıştı. Son zamanlarda boşuna maaş ödediğine inandığı genç kızı çoğu zaman elinde telefon, birileriyle mesajlaşırken görüyordu. Elbette böyle olması onun yüzünden değildi. Uzun zamandır doğru düzgün iş gelmiyordu.

Milas, “Ne haber Aslı, arayan soran var mı?” diye ümitsizce sordu. Sonrasında sekreteri cevap vermeden kendi sorusunu yine kendisi yanıtladı:

“Tamam, yorma kendini...”

Akabinde ekledi.

“Bizimki içeride mi?”

“Evet Milas Bey, sizi bekliyor.”

Dedektif Milas’ın yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. “Bugün bir yaramazlık yapmadı ya?” diye sordu.

“Merak etmeyin, uslu uslu odanızda oturuyor” dedi kız gülümseyerek.

Milas önce lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Çok titiz ve hijyenik biriydi. Dışarıdan geldiğinde mutlaka ellerini yıkar, öyle ofisine geçirdi.

Kısa bir süre sonra odasının kapısını aralayabilmişti. Üzerinde lise üniforması olan genç bir delikanlı çalışma masasının diğer ucunda oturuyor, defterine bir şeyler karalıyordu. Milas’ın odaya girdiğini görünce kafasını defterden kaldırdı.

“Sonunda gelebildin!” dedi.

Bu esnada Milas, kalın montunu askılığa asmakla meşguldü. Çocuğa renk vermemeliydi.

“Dur tahmin edeceğim” dedikten sonra Milas’ı baştan aşağı süzdü. Kendisini çoğu zaman dedektif gibi hissediyor, Milas’ı örnek alıyordu.

“Ellerin, yanakların ve burnun kızarmış. Belli ki uzun süre dışarıdaydın. Hatta yüzünde gerginlik seziyorum. Kesin bir cinayet işlendi ve olay yerinden geliyorsun. Aksiyon var ve bana haber vermiyorsun, aşk olsun!”

Çocuk konuşurken Milas çoktan yerine oturmuştu.

“Yok be oğlum, aksiyonu kim kaybetmiş ki biz bulalım! Lavabodan geliyorum, su buz gibiydi.”

Engin Ar, bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştı. Milas’ın kendisinden habersiz iş yapmaması onu mutlu etmişti elbette, ama yine doğru tahminde bulunamamıştı. Galiba bir dedektif gibi düşünebilmesi için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

“Of ya, filmlerdeki dedektiflerin tahminleri hep doğru çıkıyor ama! Ben niye hiç tutturamıyorum?”

Milas küçük bir kahkaha attıktan sonra cevap verdi:

“Çünkü yeteri kadar ayrıntılı gözlem yapmıyorsun. Ama merak etme öğreneceksin. Sen şu anda bu işin okulundasın.”

Cümlesini tamamladıktan sonra çocuğun önündeki kitap ve defterlere baktı.

“Nasıl gidiyor çalışmalar?” diye sordu. “Geçen seneki gibi derece gelecek mi?”

“Bunun için çalışıyorum” dedi Engin. “Hedefim bu yıl birinci olmak...”

İki yıldır matematik olimpiyatlarına katılıyordu Engin. Geçen sene derece almıştı. Bu yıl daha iyisini yapabilmek için çalışıyordu. Dedektif Milas’ın yanında stajyer dedektif

olmak kolay iş değildi, her zaman daha iyisini hedeflemesi gerekiyordu.

Engin'in en büyük hayali ileride Milas gibi dedektif olmak ve dedektiflik kitapları yazmaktı. Bunun yolunun da iyi bir matematik bilgisinden geçtiğini biliyordu. Milas'ın İstanbul Üniversitesi Matematik bölümünden mezun olup, ardından Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Kriptoloji alanında yüksek lisansını yapması onda ayrı bir hayranlık uyandırıyordu. Matematikçi bir Kriptolog tanıdığı vardı ve bu durum ona kendisini şanslı hissettiriyordu.

"Abinden haber var mı?" diye sordu Milas.

"Geçen gün aradı, rahatı yerindeymiş. Ama bunu neden bana soruyorsun? Senin de bilmen gerekirdi, o senin en yakın arkadaşın değil mi?"

Engin'in imalı sözü Milas'ın zoruna gitmişti. Son zamanlarda bir türlü fırsat bulup arayamamıştı çocukluk arkadaşını. Oysaki en müsait olması gereken dönemdeydi.

Engin'in abisi Olcay Ar, Ankara'da polislik yapıyordu. Milas'ın çocukluk arkadaşıydı ve yokluğunda kardeşini ona emanet etmişti. O sebeple genç matematikçi mümkün olabildiğince kardeşi olarak gördüğü Engin'i gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu.

"Haklısın, en kısa sürede arayacağım."

Engin, Milas'ın son cümlesini duymamıştı bile. Önündeki notlarla ilgileniyordu.

"Sana kolay bir soru soracağım. Eminim bilemeyeceksin!"

“Kolay ve bilemeyeceğim bir soru ha! Kriptolog olduğumu unutuyorsun küçük bey... Hadi sor bakalım! Ama önce şu kravatını düzelt, eğri duruyor.”

Engin, simetri hastalığı olan Milas’ın bu tür uyarılarına alışmıştı. Sola yatık olan kravatını hızla düzelttikten sonra konuşmasını sürdürdü:

“Peki, cevap ver öyleyse... Beş elma şekeri haricinde diğer bütün elma şekerlerini yersem geriye kaç elma şekeri kalır?”

“Bilemeyeceğim soru bu muydu?” dedi Milas küçümsercesine. O anda cep telefonu çalmaya başladı.

Telefonun ekranında ‘Elif’ ismini görünce bir an şaşırdı. Eliyle Engin’e bekle işareti yaptıktan sonra hemen telefonu açtı.

Milas’ın başka bir konuyla ilgileneceğini anlayan Engin ise sekreter kızın yanına gitmek için ayaklandı.

Telefonu açtığı anda, polis olan arkadaşı Elif’in sesi heyecanlıydı.

“Milas, sana ihtiyacımız var. Hemen buraya gelmelisin!”

Arkadaşının sözünü işiten Milas hemen ayaklandı. Uzun süredir beklediği heyecan geri gelmişti.

“Hemen geliyorum, adresi ver!”

Telefonu kapatır kapatmaz montunu giydi ve odadan dışarı adımını attı. Engin, sekreterin yanında durmuş otuz iki dişi görünecek şekilde sırtıyordu. Milas’ı görür görmez ayaklandı.

“Soruyu Aslı abla da bilemedi” dedi.

Milas hararetli bir şekilde “Herkes kendi adına konuşsun, ben cevabı biliyorum” dedi.

“Biliyorsan cevabı kulağıma fısılda” diye yanıt verdi Engin. Yanıtı Aslı’nın duymasını istemiyordu.

Milas, sorunun cevabını Engin’in kulağına fısıldadıktan sonra “Benim acele çıkmam gerekiyor” dedi. Ardından Engin’in hareketlenmesine izin vermeden “Sen burada kalıyorsun Sayın Engin Ar!” diye ekledi.

Engin bozulmuş bir ifade takınıp, gözüyle yanındaki sekreteri işaret etti. ‘Aslı ablanın yanında neden böyle konuşuyorsun’, der gibi bir bakış attı. İsminin soyadıyla olan ilginç uyumu Engin’i sinir ediyordu. Çoğu zaman okuldaki arkadaşları arasında da alay konusu oluyordu bu isim meselesi. Ama alışmıştı bu şakaya artık. Pek aldırış etmedi.

Milas, hızla ofisten çıkıp seri adımlarla yürümeye başladı.